

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

søgelsen af Margarine-Compagniets forhold, men det synes naturligt, at kommissionen i første omgang begrænser sig til at tage stilling til, om det på grundlag af rådets redegørelse i henhold til den bestående lovgivning måtte findes rimeligt og nødvendigt at gribe ind imod aftalen vedrørende oprettelsen af Margarine-Compagniet. Det er derfor min tanke at anmode kommissionen om så hurtigt som overhovedet muligt at afgive en særbetænkning vedrørende dette specielle forhold.

Hvad angår kommissionens sammensætning har jeg ikke ment det praktisk at foreslå denne nøje angivet i selve loven. Det er jo imidlertid en selvfølge, at kommissionen skal omfatte juridisk, nationaløkonomisk og erhvervsmæssig sagkundskab, og dette er der derfor givet udtryk for i loven. Med hensyn til den erhvervsmæssige sagkundskab vil man naturligvis rådføre sig med de interesserede erhvervsorganisationer, men det er ikke min tanke, at disse direkte skal udpege repræsentanter til kommissionen. Da spørgsmålet om monopoler og truster m. v. har særlig interesse for forbrugerne, agter jeg også at udpege en repræsentant for disse til medlem af kommissionen.

Med hensyn til de øvrige i loven optagne bestemmelser gælder det, at man ret nøje har fulgt de gældende bestemmelser i prisloven om bemyndigelse til indhentelse af oplysninger og om følgerne af ikke at opfylde oplysningspligten, hvad enten den pågældende helt undlader at meddele kommissionen begærede oplysninger eller meddeler kommissionen urigtige oplysninger eller fortier forhold, som måtte skønnes at være af væsentlig interesse for kommissionen i forbindelse med oplysninger, som er krævet af denne.

Den betænkning, kommissionen til sin tid måtte afgive, vil muligvis indeholde så mange oplysninger af fortrolig art, at det af hensyn til erhvervslivet måtte skønnes ubilligt at bringe disse oplysninger ud til en videre kreds. Det er derfor bestemt, at handelsministeren skal afgøre, hvorvidt og i hvilket omfang betænkningen skal offentliggøres, men det er en selvfølge, at kun hvis ganske særlige hensyn gør sig gældende, vil sådan offentliggørelse blive begrænset eller ikke finde sted. Det er ligeledes en selvfølge, at betænkningen i sin helhed vil blive stillet til rådighed for rigsdagen.

Den opgave, trustkommissionen får stillet, er af overordentlig stor betydning for dansk erhvervsliv. Det er derfor nødvendigt, at undersøgelsen bliver så dybtgående som

overhovedet muligt. Det bliver sikkert nødvendigt for kommissionen at studere lovgivning m. v. i andre lande, og man må derfor påregne, at kommissionens arbejde ikke kan være afsluttet før om nogle år. Såfremt det imidlertid da måtte være lykkedes kommissionen fuldt ud at klarlægge trusters indflydelse på dansk erhvervsliv og ligeledes at komme frem til et resultat angående lovgivningen på dette område, vil det formentlig ikke være af så stor betydning, om kommissionens arbejde bliver af lidt kortere eller lidt længere varighed. Der er her tale om så vigtige forhold, at det er af stor betydning, at stillingen bliver gjort fuldstændig op, men naturligvis vil kommissionens formand få instruks om, at regeringen ønsker arbejdet fremmet så hurtigt, forholdene tillader det.

Med disse bemærkninger forelægges forslaget til det høje tings velvillige overvejelse.

Endvidere tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i næringslov af 28. april 1931.*

I den nugældende § 85 i næringsloven er det bestemt, at personer, der opfylder de almindelige betingelser for at erhverve næringsbrev, og som derhos har ført en retskaffen vandel, kan løse næringsbrev som ejendomsmæglere. Det er endvidere ved handelsministeriets bekendtgørelse af 13. marts 1941 bestemt, at de, der ønsker at erhverve dette næringsbrev, forinden skal bestå en særlig prøve, ejendomsmæglerprøven. Betegnelsen ejendomsmægler må alene benyttes af personer, der har erhvervet næringsbrev som ejendomsmægler.

I henhold til næringslovens § 85, sidste stykke, er ydelse af bistand ved ejendomshandler ikke betinget af næringsbrev. Ejendomskommissionærer, ejendomshandlere og enhver anden kan således uden nogen art af uddannelse og uden at have underkastet sig prøven bistå ved ejendomshandler. De behøver ikke at opfylde kravet om retskaffen vandel eller næringslovens øvrige betingelser, og de er heller ikke bundet af de regler, der findes optaget i handelsministeriets bekendtgørelse af 14. september 1938 om udøvelsen af virksomhed som ejendomsmægler.

På de fleste andre områder er forholdet jo det, at næring kun kan udøves af personer, som opfylder visse betingelser med hensyn til deres vandel og også ofte med hensyn til uddannelse og eksamen. Det har da også igennem længere tid været genstand for stærk kritik, at virksomhed som mellemmand ved køb og salg af fast ejendom ikke kræver næringsbrev. Fra pu-